R5265

The Greatest thing in the Universe - Part I

பிரபஞ்சத்திலேயே மேலான காரியம் – பாகம் 1

"முக்கியமான வரங்களை நாடுங்கள்; இன்னும் அதிக மேன்மையான வழியையும் உங்களுக்கு காண்பிக்கிறேன்." (1கொரிந்தியர் 12:31)

நன்மையான எந்த ஈவும் பூரணமான எந்த வரமும் பரத்திலிருந்து உண்டாகி ஜோதிகளின் பிதாவினிடத்திலிருந்து இறங்கி வருகிறது; அவரிடத்தில் யாதொரு மாறுதலும் வேற்றுமையின் நிழலுமில்லை என்று அப்போஸ்தலர் யாக்கோபு அறிவித்திருக்கிறார். எனவே தேவனிடத்திலிருந்து வருகிற எந்த ஈவும் ஆசீர்வாதமாக இருக்கும். தேவன் யாருக்கு இரண்டாம் மரணத்தை கொடுக்கப் போகிறாரோ அவர்கள் கூட உண்மையிலேயே தீமையை பெறுகிறார்கள் என்று கூற முடியாது.

தேவன் அளித்த இந்த பல்வேறு வரங்களை நினைத்துப் பார்க்கையில், சுவிசேஷ யுக ஆரம்பத்தில் சபைக்கு கொடுக்கப்பட்ட இந்த சில வரங்களை அப்போஸ்தலர் பவுல் கணக்கிடுகிறார். சங்கீத புத்தகத்தில் நாம் வாசிக்கிறதாவது: "தேவனாகிய கர்த்தர் மனுஷருக்குள்ளே வாசம் பண்ணும் பொருட்டு துரோகிகளாகிய மனுஷர்களுக்காகவும் வரங்களை பெற்றுக்கொண்டீர்?" (சங்கீதம் 68:18) அந்த வரங்களில் சில கர்த்தராகிய இயேசுவின் சீஷர்களாக ஆனவர்களுக்கு கொடுக்கப்பட்டன. இயேசு கிறிஸ்து பரலோகத்திற்கு எழுந்தருளின பிறகு அவரது சீஷர்கள், அவர் பிதாவினிடத்திலிருந்து பரிசுத்த ஆவியின் ஆசீர்வாதத்தையும் வல்லமையையும் அனுப்பும் வரை காத்திருக்க வேண்டியிருந்தது. இந்த பரிசுத்த ஆவி உண்மையான விசுவாசிகள் அனைவருக்கும் வர வேண்டியிருந்தது. இது வெளியரங்கமான வரங்களும், பிரயோஜனமானதும் பயன்படக்கூடியதுமான வெளிப்பாடுகளும் இணைந்தவைகளாயிருந்தன.

நமது தலைப்பு வசனத்தில் அப்போஸ்தலர்– அப்போஸ்தலர்கள், தீர்க்கதரிசிகள், போதகர்கள் என்று கணக்கிடுகிறார். மற்றவர்கள் அந்நிய பாஷை வரங்களையும், குணமாக்கும் வரங்களையும், அற்புதம் செய்யும் வரங்களையும், சாத்தானை விரட்டுகிற வரங்களையும், பாஷைகளுக்கு அர்த்தம் சொல்லும் வல்லமையையும், ஆவிகளை பகுத்தறிதலையும் பெற்றார்கள். சிலர் இவைகளில் ஒன்றையும், சிலர் மற்ற வரத்தையும் பெற்றார்கள். சிலர் பல வரங்களை பெற்றார்கள். பரிசுத்த பவுல் பல்வேறு வரங்களை பெற்றிருந்தார். மற்றவர்களைக் காட்டிலும் அவர் அதிகமாக பாஷைகளை பேசினார் என்று அறிவித்தார். (1 கொரிந்தியர் 14:18) ஆதி சபையானது அந்நிய பாஷை வரத்தை மிகவும் உயர்ந்ததாக கருதியதாக தெரிகிறது. இந்த குறிப்பிட்ட வரத்தை தேவனிடமிருந்து பெறுவதற்கு மிகவும் ஆவலாக இருந்தார்கள்.

அவர்கள் மிகவும் ஆவலாக விரும்பிய இந்த அந்நிய பாஷை வரத்தைக் காட்டிலும் இன்னும் மேன்மையான ஆசீர்வாதங்களை தேவன் வைத்திருந்தார் என்று அப்போஸ்தலர் அவர்களுக்கு சொல்லுகிறார். அவர்கள் பல்வேறு வரங்களை வேறுபடுத்தி பார்க்க வேண்டியவர்களாக இருந்தார்கள். மனதை பகுத்தறியும் சிறந்த வரத்தை விரும்பி தேர்ந்தெடுக்க வேண்டியவர்களாக இருந்தார்கள். அந்நிய பாஷையில் புரியாமல் பத்தாயிரம் வார்த்தைகளை பேசுவதைக் காட்டிலும் தெரிந்த பாஷையில் ஐந்து வார்த்தைகளை பேசுவதையே அவர் விரும்புவதாக அறிவிக்கிறார். அந்நிய பாஷையை விளக்குவதற்காக ஜெபிக்க வேண்டும் என்று அவர்களுக்கு கூறினார். அந்நிய பாஷைகளை பேச விரும்புவதோடு கூட அதை புரிந்துகொள்ளும்படி அதன் அர்த்தத்தை சொல்லவோ அல்லது விளக்கவோ விரும்ப வேண்டும். இந்த பல்வேறு பாஷைகளும், வரங்களும் சபையின் பயன்பாட்டுக்காக கொடுக்கப்பட்டன என்று அவர் கொரிந்து சபைக்கு எழுதின நிருபத்தில் அதிகாரம் 12 மற்றும் 14 இல் வெளிப்படுத்துகிறார்.

வரங்களினால் நோக்கம் நிறைவேறியது

அந்த சமயத்தில் அவர்களது குறைவை நிறைவாக்கும்படி அந்நிய பாஷை வரம் கொடுக்கப்பட்டது. ஆதி சபைக்கு வேதாகமம் இல்லை. அவர்கள் ஜெப ஆலயங்களுக்கு புறம்பாக்கப்பட்டிருந்தார்கள். பழைய ஏற்பாட்டை அணுக முடியவில்லை, புதிய ஏற்பாடு எழுதப்படவில்லை. இல்லையென்றால் தேவனுடைய பிள்ளைகளுக்கு இந்த வரங்களின் உதவியோ போதனையோ கிடைத்திருக்காது. சகோதரர்களுக்கு போதிப்பதற்கு யாரும் இல்லை. தேவனுடைய வல்லமை மட்டுமே போதிக்கக் கூடிய திறமையை கொடுக்கக்கூடியதாக இருந்தது, ஆகையால் அவர்கள் சபை கூடி வருவதை விட்டுவிடக்கூடாது என்று அப்போஸ்தலர் பவுல் அவர்களை வலியுறுத்தினார். கிறிஸ்துவின் மாபெரும் நாள் உதயமாவதை அவர்கள் பார்த்ததால் அவர்கள் கூடி வந்து தேவனுடைய திட்டங்களைப் பற்றிய காரியங்களை விவாதிக்க வேண்டியவர்களாயிருந்தார்கள்.

அவர்கள் கூடி வந்தபோது, யாராவது ஒருவர் எழுந்து பேசுவது அவர்களுக்கு மிகவும் பயனுள்ளதாக இருந்தது, அவர்களில் யாராவது ஜெபிக்கவோ அல்லது பேசவோ விரும்பினால் அது தேவனுடைய வெளிப்பாடாக இருக்கும். இந்த முறையில் சபையானது கூட்டி சேர்க்கப்பட்டு இணைத்துவைக்கப்பட்டார்கள், இந்த வழியில் என்ன செய்தி கர்த்தரிடமிருந்து வரும் என்பதை அறியாதிருந்தார்கள்.

இந்த காலகட்டத்தில் மிகவும் ஆழ்ந்த போதனைகளை தேவன் அளித்திருப்பார் என்று நாம் எதிர்பார்க்கக்கூடாது, புதிய ஏற்பாடு கொடுக்கப்படும் வரை, அது எழுதப்பட்டு ஒன்று சேர்க்கப்பட்டு கொடுக்கப்படும் வரை அவர் தம்முடைய

பிள்ளைகளுக்கு இந்த வழியில் பாலகாரத்தை கொடுத்திருப்பார் என்று தோன்றுகிறது, அப்போஸ்தலர் பவுல் இந்த வரங்களுடன் சபையை வழி நடத்தினார். எனினும் அந்நிய பாஷை வரங்களை மற்ற வரங்கள், அவர்களுக்காக செய்யப்பட்ட சில மேன்மையான ஏற்பாடுகள் மிஞ்சும்படி இருந்தன. அவர்கள் நல்ல பேச்சுத்திறமை உள்ளவர்களாக பொது பேச்சாளராக அல்லது அறியாத பாஷைகளுக்கு விளக்கம் சொல்லுகிறவர்களாக இருக்க வேண்டும் என்று பரிசுத்த பவுல் விரும்பினார். இது கர்த்தருடன் அதிக தனிப்பட்ட தொடர்பு உடையதாக பொருள்படும். ஆகையால் அவர்கள் முக்கியமான வரத்தை நாட வேண்டும்.

மேலும் அப்போஸ்தலர் தொடர்ந்து கூறுகிறதாவது: “இன்னும் அதிக மேன்மையான வழியையும் உங்களுக்கு காண்பிக்கிறேன்.” அதாவது அவர் விவாதித்துக் கொண்டிருந்த விசேஷித்த வரங்களாகிய அந்நிய பாஷை வரங்களைக் காட்டிலும், அற்புதம் செய்யும் வரங்களைக் காட்டிலும், பாஷைகளுக்கு அர்த்தம் சொல்லுகிறதைக் காட்டிலும் மேன்மையான வழியை காண்பிக்கிறேன் என்கிறார். இவைகளெல்லாம் அழிந்து போகும். இனி சபைக்கு தேவைப்படாது என்றும், அவர் சொல்லப் போகிறவைகள் என்றென்றும் அழியாது என்றும் காண்பிக்கப் போகிறார். ஆகையால் அவர்கள் விசேஷமாக மேன்மையான வரங்களை பகுத்துணர்ந்து நாட வேண்டும். இந்த பகுத்துணர்ந்து பார்த்து மேன்மையானதை தேர்ந்தெடுப்பது மட்டுமல்ல, இதற்கும் மேலாக இருதயம் அபிவிருத்தி அடைவதற்கானவைகளை நோக்க வேண்டும். இது விசேஷமாக கர்த்தரை சந்தோஷப்படுத்தும். மேலும் இது அவர்களை அவருக்கு நெருக்கமாக கொண்டு வரும்.

இது அன்பு என்று அவர் விளக்குகிறார். அவர்கள் தீர்க்கதரிசனம் சொல்லும் வரம், அற்புதம் செய்யும் வரம், சுகமளிக்கும் வரம், அந்நிய பாஷைகளை பேசுதல், பாஷைகளுக்கு அர்த்தம் சொல்லுதல் ஆகியவைகளை பெற்றிருந்தாலும் கர்த்தரின் உன்னதமான ஆசீர்வாதங்களை அடைவதற்கு இன்னும் குறைவுபடுகிறார்கள். அவர்கள் அன்பு என்கிற மேன்மையானதை தங்கள் வாழ்க்கைக்குள் இணைக்க வேண்டும். இவர்கள் எவ்வளவு தான் அந்நிய பாஷை வரம், அர்த்தஞ் சொல்லுதல், அற்புதங்கள் செய்தல் முதலானைவகளை பெற்றிருந்தாலும் இந்த அன்பு என்பது மிகவும் முக்கியமானதாக அவர்கள் பெற்றிருக்க வேண்டியதாக இருந்தது, பிறகு அன்பின் பல்வேறு பண்புகளை அவர் கணக்கிடுகிறார். அதாவது சாந்தம், பொறுமை, சகோதர அன்பு முதலானவைகள். இவைகளில் ஒட்டு மொத்த கூட்டு தான் அன்பு ஆகும். அது சகோதரர்களுக்கான அன்பு, நண்பர்களுக்கான அன்பு, அண்டை வீட்டாருக்கான அன்பு, நமது சத்துருக்களுக்கான அன்பு ஆக இருக்கிறது. இது அவர்களுக்கு நன்மை செய்யும்; அவர்கள் துன்பப்படுவதை காண விரும்பவே விரும்பாது. பிறகு இது தான் மிகவும் மேன்மையான காரியம்.

அன்பின் மூலகங்கள் அபிவிருத்தி அடைந்த மூலகங்களாக இருந்தாலும் அவைகள் கனிகள் என்று அழைக்கப்படலாம், அவைகள் வரங்கள் என்றும் அழைக்கப்படலாம். நாம் ஆப்பிள் மரத்திலிருந்து ஆப்பிளையும், பீச் மரத்திலிருந்து பீச் கனியையும் பேரிக்காய் மரத்திலிருந்து பேரிக்காய் முதலானவைகளை நாம் பெறுகிறோம். இந்த ஆவியின் குணலட்சணங்களை நாம் அபிவிருத்தி செய்ய வேண்டியிருப்பதால் அவைகள் ஆவியின் கனிகள் என்று அழைக்கப்படுகின்றன. தேவனுடைய பிள்ளைகள் அனைவருக்கும் வந்த வெறும் இயந்திர நிலையான வரங்களைக் காட்டிலும் இந்த ஆவியின் கனிகள் மிகவும் மேன்மையானதும் மிகவும் விரும்பப்படத்தக்கதுமாகும். ஏனெனில் அவைகள் விசேஷித்த தேவைகளாக இருந்தன; ஆனால் அவைகளில் பெரும்பாலானவைகள் அப்போஸ்தலரின் மரணத்திற்கு பிறகு கொஞ்ச நாளிலே மறைந்து போயின.

அன்பு – வகைகளில் வேறுபாடு

அன்பு என்றால் என்ன என்ற கேள்வி சரியானபடியும் இயற்கையாகவும் எழும்புகிறது. வேதாகமத்தில் பதிவானது: “தேவன் அன்பாக இருக்கிறார். “தேவனுடைய மகத்துவத்தை முழுவதும் விளக்க முடியாததை போல அன்பு என்ற வார்த்தையில் உள்ளடக்கியுள்ள அனைத்தையும் விளக்க இயலாததாக தெரிகிறது. அன்பு என்பது உலகத்தில் மிகவும் சக்தி வாய்ந்த ஒன்று. ஆகையால் அன்பானது தேவனை பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகிறது. ஏனெனில் அவர் தான் தலைமையான சர்வ வல்லமையுள்ளவர். நாம் தேவனை இதுவாக இல்லை. அதுவாக இல்லை. மற்றதாக இல்லை என்று கூறுவோம். இதே போல அன்பையும் கூட. அது எதுவாக இல்லை என்று நாம் விளக்கலாம். தேவனுடன் இணைக்கமில்லாத எதுவும் நல்லதாக இருக்க முடியாததைப் போல அன்புடன் இணக்கமில்லாதது எதுவும் நல்லதாக இருக்க முடியாது. அப்போஸ்தலர் அன்பை விவரிக்கும் போது கூறுகிறதாவது: அது தீங்கு நினையாது; இறுமாப்பாயிராது; சினமடையாது, தற்பொழிவை நாடாது; அநியாயத்தில் சந்தோஷப்படாது முதலியன.

அன்பு என்கிற நமது வார்த்தை பலவிதமான உணர்வுகளை உள்ளடக்கியதாக இருக்கிறது என்பதை நாம் நினைவில் வைக்க வேண்டும். உதாரணமாக கோழியானது தனது குஞ்சுகளிடம் அன்பு செலுத்துகிறது, அவைகளின் மேல் அக்கறை கொள்ளுகிறது. தகப்பனும் தாயும் தங்கள் பிள்ளைகள் மேல் அக்கறை கொண்டு அன்பு செலுத்துகிறார்கள். ஒருவர் பொறுப்பில் இருக்கிறவர்கள் அனைவரும் அன்பின் இந்த அக்கறையில் உள்ளடக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். தேவன் இரக்கம் என்கிற இந்த குணத்தை முழு பிரபஞ்சத்தின் ஜீவனுள்ள உணர்ச்சியுள்ள அனைவர்களிடத்திலும் காண்பிக்கிறார். இவர்களையெல்லாம் கவனிப்பதற்கு அன்பினால் அவர் கட்டப்பட்டிருக்கிறார்.

மானிட அன்பில், சுபாவ அன்பில், இரக்கம் என்பதை பலமுள்ள குணமாக நாம் காண்கிறோம். வெறும் இரக்கமான அன்பைக் காட்டிலும் மேலானதை, மரியாதைக்குரியதை, மெச்சக்கூடியதை, வியக்கத்தக்கதை நாம் பெற்றிருக்கிறோம். இது நாம் நேசிக்கிறவரின் ஒவ்வொரு காரியத்திலும் காண்பிக்கிற உண்மையான ஆழமான அக்கறையாகும். இரக்கமான அன்பு, பூமிக்குரிய அன்பாக இருந்தாலும் ஒன்றுமில்லாததிலே நின்று போகும். சர்வ வல்லவரின் மேல் நாம் வைக்கும் அன்பு மட்டுமே உயர்ந்த ஒன்றாக இருக்கக்கூடும். இந்த நேசமுள்ள அன்பே மேம்பட்டதாக ஆதிக்கம் செலுத்த வேண்டும்.

கர்த்தரின் ஜனங்களுக்கான ஆவிக்குரிய அன்பே பிற்பாடு வருகிறது. அது மாம்சீக முன்னுரிமைகள் அனைத்தையும் தவிர்க்க நாடுகிறது; ஒரு புது சிருஷ்டியாக வாழவும், புது சிருஷ்டியின் நலன்களை கவனிக்கவுமே நாடுகிறது இப்படி செய்வதால் தேவனுக்கடுத்த காரியங்களிலும் இந்த சுவிசேஷ யுகத்தின் வேலைகளில் நம்மோடு இணைந்திருக்கிறவர்களோடும் நெருக்கமாக இணைகிறவர்களாகிறோம். எந்தவிதமான ஜீவன்களிலும் இந்த வகையான அன்பே உயர்ந்ததாக இருக்கிறது. இதற்குள் நாம் நுழைந்திருக்கிறோம். தேவன் அன்பாயிருக்கிறார். இந்த சரியான ஆவிக்குரிய அன்பில் நாம் வளருகிற அளவுக்கு நமது பிதாவின் குணலட்சண சாயலில் வளருகிறோம். இது குறித்து நாம் வாசிக்கிறதாவது: “ஆகையால் பரலோகத்திலிருக்கிற உங்கள் பிதா பூரண சற்குணராயிருக்கிறது போல நீங்களும் பூரண சற்குணராக இருக்கக்கடவீர்கள்.” (மத்தேயு 5:48)

இதை பாராட்டுகிறவர்களோடு கூட மட்டும் இந்த அன்பு நிற்காமல் இதை பாராட்டாதவர்களிடமும் செல்கிறது. இந்த அன்பை ஏற்றுக்கொள்வதில் அவர்களுக்கு ஏதோ தடை இருக்கிறது என்பதை புரிந்து கொள்ள வேண்டும். அன்பானது தேவனுடைய சாயலுக்கு ஒப்பானதாகவும், மிகவும் பாராட்டத்தக்கதாகவும் இருக்கிறது. அது இல்லாமல் வாழ்க்கை பயனற்றதாக இருக்கும். அப்போஸ்தலர் அன்பின் குணலட்சணங்களை, சாந்தம், பெருந்தன்மை, நீடிய பொறுமை, சகோதர அன்பு, தெய்வ பக்தி என்று கணக்கிடுகிறார். இவைகள் எல்லாம் வற்றாத நீரூற்றிலிருந்து ஓடுகிற பிரவாகங்களாக இருக்கின்றன. இவைகள் அனைத்து அன்பிலிருந்து புறப்படுகிற பண்புகள். நமது அன்பு பலமுள்ளதாக இருக்கிறதற்குத்தக்கதாக அதன் பண்புகளும் பலமுள்ளதாக இருக்கும்.

நீதிதான் அன்பின் அடிப்படை

அடுத்து, அன்பானது எப்படி தெய்வீக பிரமாணத்தை நிறைவேற்றுகிறது என்பதை நாம் ஆராய்வோம். நல்ல செயல்களை கட்டுப்படுத்துகிற எந்த தெய்வீக பிரமாணமும் தேவையில்லை. உன் சகோதரனுக்கு அதிகமாக செய்யாதே, அதிக பணம் கொடுக்காதே என்று சொல்லக்கூடிய பிரமாணம் எதுவும் தேவையில்லை. இவ்விதமாக சொல்லக்கூடிய பிரமாணம் எதுவும் தேவையில்லை. ஆனால் தெய்வீக பிரமாணம் சொல்லுகிறதாவது: “குறிப்பிட்ட தரநிலையிலிருந்து குறைவுபடாதே.” ஆகையால் பிரமாணமானது நீதியைக் கேட்கிறது.

பிரமாணமானது நீதியை கேட்கிறது என்று அப்போஸ்தலர் பவுல் குறிப்பிடுவதால், நமது செயல் மற்றும் வார்த்தையினால் அண்டை வீட்டாரை கொலை செய்யக்கூடாது. நமது அண்டை வீட்டாரை பொறுத்த மட்டில் எல்லாவற்றிலும் பூரண நீதியுடன் இருக்க வேண்டும். நமது மனதின் ஒவ்வொரு எண்ணமும் நீதியுள்ளதாக, முற்றிலும் நீதியுள்ளதாக இருக்க வேண்டும். இதுதான் தெய்வீக பிரமாணத்தின் திட்ட அளவு. யாருக்காவது நாம் நீதிக்கு குறைவானதை கொடுப்போமானால் நாம் பிரமாணத்தை மீறுகிறவர்களாக இருப்போம். ஆகையால் யூதர்களுக்கு வைக்கப்பட்டிருந்த பிரமாணமானது எவைகளை செய்யக்கூடாது என்று கூறியது. “ பொய் சாட்சி சொல்லாதிருப்பாயாக, களவு செய்யாதிருப்பாயாக,” முதலானவைகள், எதை செய்யக்கூடாது என்று சொல்லுகிறது. சகோதரனை சிநேகிக்கிறவன் அவனிடமிருந்து அவனது சொத்தையோ அவனது நல்ல பெயரையோ திருடிக் கொள்ள விரும்பக்கூடாது. இப்படியாக பிரமாணம் கேட்கிற எதையும் அன்பானது நிறைவேற்றுகிறது.

அன்பானது அதன் திறமையில் எல்லையற்று இருக்கிறது. உதாரணமாக, தேவன் மனுக்குலத்தின் மேல் மரண தண்டனையை அறிவித்த பிறகே, அவர் இரக்கமான அன்பை அவர்கள் மேல் அப்பியாசப்படுத்தினார். அந்த மரண தண்டனை இன்னும் நிற்கிறது.

“கலகக்கார மனிதனை இரட்சிக்க திட்டமிட்டது அன்பே;

அன்பு வரைந்த ஆச்சரியமான திட்டத்தின் அனைத்து படிகளையும் காட்சிப்படுத்தும்.”

ஆதாமை, பிரமாணத்தின் தீர்ப்பிலிருந்து விடுவிக்கும்படியாக அன்பானது மீட்கும் பொருளை கொடுத்து இதைச் செய்திருக்கிறது. இந்த கடமையை நீதியானது வார்த்தையானவர் (லோகாஸ்) மேல் வைக்க முடியாது. ஆகையால் தேவன் கட்டளையிடமுடியாது. இயேசுவுக்கு முன்பாக சில சலுகைகளை வைப்பது மட்டுமே அவரால் செய்யக்கூடியதாக இருந்தது. தேவன் அவருக்கு முன்பாக மனிதருக்கு இரட்சகராக இருக்கும் சந்தோஷத்தையும் மகிமையான ராஜ்யத்தின் சலுகைகளையும், தேவனுடைய அன்பிலும் கிருபையில் உயர்த்தப்படும் சந்தோஷத்தையும் வைத்தார். ஆகையால் அன்பானது பல்வேறு தூண்டுதல்களை பயன்படுத்தியது.

நம்முடனான அன்பு நீதியானதாகவும் இருக்க வேண்டும். நாம் ஒருவருக்கு சொந்தமானதை எடுத்து இன்னொருவருக்கு கொடுக்க இயலாது. அங்கே இரக்கம் இருக்கலாம். ஆனால் அன்பானது நீதியை மீற முடியாது. வேத மாணவர்களாக இருக்கக்கூடிய கிறிஸ்தவர்களுக்கு அனுகூலமாக இருக்கிறது. நீதி என்பது என்ன என்ற உண்மையான கருத்துக்களை வேதாகமம் நமக்கு தருகிறது. அது நமக்கு தெளிந்த புத்தியின் சமநிலையைத் தருகிறது. பிதாவானவர் அன்பையும் இரக்கத்தையும் பெற்றிருக்கிறார். ஆனால் அவர் இந்த குணங்களை நீதியின் கொள்கைகளுக்கு ஏற்ப அப்பியாசப்படுத்துகிறார். நாம் நீதிக்கு உட்படுத்தப்பட்டவர்கள் அல்ல. நமது சகோதரனை தண்டனைக்கு உட்படுத்தியது நமது பிரமாணமல்ல, ஆனால் தேவனுடைய நீதியின் பிரமாணம். ஆகையால் வெறும் நீதிக்கு அப்பால் அன்பை அப்பியாசப்படுத்த நாம் உரிமை பெற்றிருக்கிறோம்.

இயேசு ஒரு உதாரணத்தைக் கொடுத்தார். ஒருவன் தன் எஜமானனுக்கு பெரும்தொகை கடன்பட்டிருந்தான். ஆனால் அதை அடைக்க முடியாமல் போனபோது அவனது எஜமானன் அவனுக்கு மன்னித்து விட்டான். ஆனால் இவனிடம் கொஞ்ச

தொகை கடன்பட்டிருந்தவரை மன்னியாமல் தண்டிக்க ஆரம்பித்தான். நம்மால் பூரண நீதியை கொடுக்க இயலாது. நாம் மற்றவர்களிடம் அதை உரிமையோடு கேட்க முடியாது. பூரணமும் நீதியானவருமாயிருக்கிற தேவனே நீதியை கேட்கக்கூடிய உரிமை பெற்றிருக்கிறார்.

பொல்லாத எண்ணம் அன்பினாலல்ல

நாம் பார்த்திருக்கிறது போல அன்பானது மாபெரும் உயர்ந்த குணமாகும். இது வேறு எந்த குணலட்சணத்தை காட்டிலும் நமது பரம பிதாவை குறிக்கிறது. அன்பானது வெறும் பெருந்தன்மை மற்றும் நேசத்தை அல்ல, மாபெரும் பல காரியங்களை உள்ளடக்கியிருக்கிறது. ஒவ்வொரு நல்ல குணத்தையும் அது உள்ளடக்கியுள்ளது. அது நீதிக்கு வெளியேயிருந்து கூட மெச்சப்படக்கூடியதாக இருக்கிறது.

''அன்பு தீங்கு நினையாது'' என்கிற அப்போஸ்தலரின் கூற்று, அன்பானது தீமைக்கு குருடாயிருக்கும் என்றோ அல்லது அன்பின் ஆவியை உடையவர்கள் தீமைக்கு குருடாயிருப்பார்கள் என்றோ குறிப்பதாக புரிந்து கொள்ளக்கூடாது. அதற்கு மாறாக, அன்பானது தீமையான செல்வாக்கின் தொடர்பினால் தினமும் காயப்படுகிறது. இது காயத்தை உண்டுபண்ணுகிற தீமையான காரியம் என்பதை அறிந்து, அன்பானது அதற்கு உதவி செய்யாது. ஆகையால் அன்பானது குருடல்ல. அது தீமையே இல்லை என்று சொல்லாது: பாவம், சுயநலம் மற்றும் அற்பத்தனம் இல்லை என்று சொல்லாது. இந்த பல்வேறு காரியங்கள் அனைத்தும் இருக்கின்றன. அன்பில்லாத சகல காரியங்களுடனும் அன்பானது சர்ச்சையில் இருக்கிறது.

தீமை இருக்கிறது என்று அன்பு நினைக்கிறது. இது நாம் அப்போஸ்தலரிடமிருந்து எடுத்த மேற்கோளுக்கு முரண்பாடேயில்லை. மொழிபெயர்ப்பில் உள்ள குறைபாடே இந்த வேறுபாட்டிற்கு காரணம். ''அன்பு தீங்கு செய்ய எண்ணாது'' என்பதே சரியான கருத்து. தீமை செய்ய நினைப்பது எது? ஒரு முடிவுக்கு வருவதற்கு அநேக உபாயங்கள் உண்டு என்று பதிலளிக்கிறோம். நாம் சில காரியங்களை பார்க்கிறோம். நாம் நேரடியாகவோ மறைமுகமாகவோ பல்வேறு வழிகளில் அறிவை பெறுகிறோம். அன்பானது தீமையைப் பற்றிய அறிவை பெறுவது தவறல்ல. அறிவை பெறாதபோது தீமையை நினைப்பது தவறாகும். அன்பானது தீமை செய்ய நினைக்காது.

யாராவது ஒருவர் தீங்கான செயலை செய்வதை பார்த்தால் அல்லது ஏதோ ஒரு வழியில் தீய செயல் செய்யப்பட்டதாக இருந்தால், அது நமது அதிகார வரம்புக்கு கீழ் வந்தால். குற்றவாளியை தண்டிக்க அன்பானது நம்மை தடை செய்யாது. காரியம் வெறும் வதந்தியாகவோ சரியான ரூபகாரம் இல்லை என்றாலோ; ''அது அப்படி இருக்கும் என்று எனக்கு தெரியவில்லை; அதற்கு ரூபகாரம் தேவைப்படுகிறது'' என்று அன்பானது உடனடியாக கூறும். அன்பானது ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பத்தையும் நிலைமையையும் நன்றாக சிந்திக்க விரும்பும். கொலை நடைபெற்றதாக நாம் கண்டால் யார் செய்தார்கள் என்று நியாயப்படுத்த நினைக்கமாட்டோம். யார் செய்திருக்கக் கூடும் என்று நினைத்து புலன் விசாரணை செய்ய சிந்திப்போம். குறைவான அன்புடையவர்களை நாம் நினைப்போம் . ஆனால் கொலைகாரன் யார் என்பதை அவசரமாக முடிவு செய்யமாட்டோம். ஏனெனில் அவனோ அல்லது அவளோ விரும்பத்தகாத குணலட்சணத்தையும் அன்பற்ற குணலட்சணத்தையும் உடையவராக இருக்கிறார்கள். நாம் அவர்களுக்கு சந்தேகத்திற்கான முழு அனுகூலத்தையும் தர வேண்டும். நாம் விசாரணை செய்ய வேண்டும்.

மிகவும் தீவிரமான தவறுகளில் சில, தீமையை எண்ணியே செய்யப்படுகிறதாக தெரிகிறது. ரூபகாரத்துக்கான ஒரு நிழல் கூட இல்லாமல் ஜனங்களுக்கு விரோதமாக தீமை நினைக்கப்படுகிறது. யாரையும் நாம் முற்றிலுமாக இழிவானவர்கள் என்று சொல்லக்கூடாது. மிகச் சிலரே முற்றிலுமாக இழிவானவர்களாக இருக்கிறார்கள். ஆனால் தீமையை யாராவது நினைத்தால், கொஞ்சம் நினைத்தால் கூட அவன் அன்பு என்னும் குணலட்சணம் இல்லாதவன் என்று காண்பிக்கிறான். தீமையை நினைக்கிறவன் கொஞ்சம் கூட அன்பே இல்லாதவன் என்று காண்பிக்கிறது. தீமையை நினைத்தால் எண்ணற்றவர்களை துயரங்கொள்ள வைக்கிறது. மற்றவர்களுக்கு தீங்கு நினைப்பதின் மூலம், உலகில் நடந்த போர்களினால் துயரப்படுகிறவர்களைக் காட்டிலும் அதிகமான பேர் துயரப்படுகிறார்கள்.

கர்த்தருடைய பிள்ளைகள் தேவனைப்பற்றி போதிக்கப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் தங்களது எண்ணத்தையும் வார்த்தையையும் கிரியைகளையும் அதிகமதிகமாக கட்டுப்படுத்த கற்றுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். நமது எண்ணங்கள் அன்பானதாக இருக்க வேண்டும்! நமது எண்ணங்கள் பெருந்தன்மையானதாக இருக்க வேண்டு! நீதியானதாக இருக்க வேண்டும்! யாருக்கு விரோதமாகவும் தீய எண்ணத்தை மனதில் இருக்க இடம் கொடுக்கக்கூடாது. மனிதனுடைய பொதுவான சட்டம், காரியங்கள் சரியாக நிரூபிக்கப்படும் வரை யார் மேலேயும் தீர்ப்பு கூறக்கூடாது என்று சொல்லுகிறது. மிகவும் தீமையான காரியங்களை செய்து மற்றவர்களுக்கு அதிக துன்பத்தை ஏற்படுத்துகிவர்கள், மற்றவர்கள் மேல் தீய எண்ணம் கொண்டிருக்கிறவர்களாக இருக்கிறார்கள். ஆனால் கர்த்தருடைய வார்த்தையிலிருந்து இதை ஒரு கட்டளையாக கற்றுக்கொண்டால் நல்லதாக இருக்கும். இழிவுபடுத்தும் சக்தியாகிய தீமை பேசுதல் மற்றும் தீமையை சிந்தித்தல் போன்றவைகளைப் பார்த்து அதிலிருந்து முற்றிலுமாக விலகியிருந்தால் சந்தோஷம் நம்முடையதாகும்.

''உங்கள் சத்துருக்களை சிநேகியுங்கள்''

இந்த போதனையின் அடிப்படையில் – அதாவது நமது சத்துருக்களை சிநேகித்தல் – நமது குணலட்சணம் அபிவிருத்தி அடையும்என்பது தெளிவாகிறது. பழி வாங்குதல் என்பது விழுந்துபோன சிந்தையின், மாம்சீக சிந்தையின் ஒரு சுபாவ குணமாக இருக்கிறது. நாம் அதிகம் சுயநலமுள்ளவர்களாக இருப்பதால் அதிகமாக சாய்ந்து, தீமைக்கு தீமை, அவதூறுக்கு அவதூறு,

அடிக்கு அடி கொடுக்கிறவர்களாக இருக்கிறோம்.

நமது கர்த்தர் மிகவும் தலைசிறந்த ஆவியை போதித்தார். நமது சத்துருக்கள் நம்மை வெறுத்தாலும் பதிலுக்கு நாம் நன்மை செய்து அவர்களை சிநேகிக்க வேண்டும். அவர்களது நிலைமையைக் குறித்து நாம் இரக்கப்பட வேண்டும். அவர்கள் நமக்கு விரோதமாக தொந்தரவு செய்து, விரோதமான உணர்வை கொண்டிருந்தாலும் நாம் அவர்களை ஆசீர்வதிக்கும்படி நாம் ஜெபிக்க வேண்டும். பரலோகத்திலிருக்கிற நமது பிதாவின் பிள்ளைகளாயிருக்கும்படி நாம் இதை செய்ய வேண்டும் என்று கர்த்தர் கூறுகிறார். நாம் பரிசுத்த ஆவியினால் ஜெநிப்பிக்கப்பட்டிருக்கிறோம். இந்த வழியில் நாம் அப்பியாசப்படுத்தி குணலட்சணத்தில் அதிகமதிகமாக அவரைப் போலாகிறோம்.

நமது அனுபவத்தின் ஆரம்பத்தில் நாம் இதை ஏன் செய்ய வேண்டும் என்று அறியாதிருக்கலாம். அவரது குணலட்சணத்தை நாம் அபிவிருத்தி செய்தவற்கு இந்த வழியில் அப்பியாசப்படுத்த வேண்டும். சிலர் கேட்கலாம், தேவன் சத்துருக்களை தண்டிக்க மாட்டாரா? தண்டிப்பார்! “துன்மார்க்கர் யாரையும் தேவன் அழிப்பார்.” பாவம் செய்கிறவர்களை தேவன் தண்டிக்க மட்டாரா? ஆம், பாவம் செய்கிறவர் அனைவரும் துன்பப்படுவார்கள். பிறகு ஏன் இந்த வழியில் நாம் அப்பியாசப்படுத்தக்கூடாது? ஏனெனில் அப்படி செய்வதற்கு இன்னும் நாம் தகுதி பெறவில்லை. ஏற்ற காலத்தில் நாம் மனுக்குலத்தை நியாயந்தீர்ப்போம். ஆனால் நாம் முதலில் அன்பின் பாடத்தை கற்றுக்கொள்ளும் வரை நாம் தயாராக மாட்டோம். நாம் அவர்களுக்கு செய்ய வேண்டும் என்று தேவன் விரும்புகிற சகல நன்மைகளையும் நாம் அவர்களுக்கு செய்ய தீவிரமா க இருப்போம்.

தேவன் நேசிக்க விரும்பாதவர்களை நாம் நேசிக்க வேண்டும் என்று தேவன் விரும்புகிறாரா? இல்லை. அவர்கள் பாவிகளாக இருந்த போது “தேவன் இவ்வளவாய் உலகத்தில் அன்பு கூர்ந்தார்.” தேவனுக்கு மனுக்குலத்தின் மேல் அன்பு இல்லையா? ஆம், அவர் மனுக்குலத்தின் மேல் ஒரு குறிப்பிட்ட அன்பு வைத்திருக்கிறார். அவர் ஒவ்வொரு நீதியான கிரியைக்கும் அதற்கு நீதியான பரிசு கிடைக்கச் செய்வார். அவர் தொடர்பு கொள்ளுகிற அனைவரிடமும் நியாயமான சகிப்புத்தன்மையை காண்பிப்பார். அவர்களுக்கு நன்மைபயக்கும்படி இந்த சகிப்பு தன்மையை விரிவாகவும், இரக்கமான அன்புடனும் செய்ய விரும்புவார்.

நமது சத்துருக்களிடம் இந்த அன்பை நாம் அபியாசப்படுத்தும் போது சமநிலையற்று இருக்கிற நமது குணலட்சணத்தில் ஒரு பக்கத்தை அபிவிருத்தி செய்கிறோம். இந்த பக்கத்தை நாம் சமநிலைப்படுத்தினால் மறுபக்கமும் சமநிலையை அடையும். இயற்கையாகவே தவறானது எதுவும் தண்டிக்கப்பட வேண்டும் என்றும் நன்மையானது எதுவும் வெகுமதி அளிக்கப்பட வேண்டும் என்றும் நாம் விரும்புவோம். வேறு வார்த்தையில் சொல்லுவோமானால் நமது அபூரண நிலைமையில் அன்பைக் காட்டிலும், நீதியானது கொஞ்சம் அருகாமையில் இருக்கிறது. ஆகையால் நாம் தேவனால் பயன்படுத்துவதற்கு நாம் அன்பின் குணலட்சணத்தை வளர்க்க வேண்டும். தேவன் ஏன் மனுக்குலத்திடம் இரக்கமுள்ளவராக இருக்கிறார் என்பதை பார்க்கிறோம். துன்மார்க்கர் அனைவருக்கும் அவர் பட்சிக்கிற அக்கினி. அதாவது சுத்தமில்லாத ஒவ்வொன்றையும் அவர் எதிர்க்கிறார். அது சீக்கிரத்திலோ, கொஞ்சம் காலம் தள்ளியோ அழிக்கப்படும்.

நமது மானிட குடும்பத்தில், மனித இனத்தில், குறிப்பிட்ட தேவனின் தன்மையை தேவன் காண்கிறதினால்தான் அவர் அவர்களோட தொடர்பு கொள்ளுகிறார் என்று நிச்சயிக்கிறோம். மனிதர்களை தேவன் தீயவர்களாக மட்டுமே, தொடர்ந்து தீயவர்களாகவே பார்த்திருந்தால் அடுத்த யுகத்தில் மனுக்குலம் இழந்ததை திரும்ப பெறுதலுக்கான ஏற்பாடுகளை தேவன் செய்திருக்க மாட்டார் என்று நாம் நிச்சயமாக உணருகிறோம். தேவன் சில மனித குடும்பங்களை தீமையை காட்டிலும் அதிக நன்மை செய்கிறவர்களாக பார்ப்பதினால் தான் இந்த நித்திய ஜீவனை கொடுப்பதற்கு இரட்சிப்பிற்கான கஷ்டங்களையும் நேரம் முதலானவைகளையும் எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார். தேவன் இதற்கிடையில் நித்திய காலத்துக்கும் அவர்களுக்கு உதவிகரமாயிருக்கக்கூடிய தற்கால அனுபவங்களை கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார்.

சத்துருக்களிடத்தில் நமது சரியான அணுகுமுறை

ஆரம்பத்தில் தேவனுக்கு சாத்தானிடத்தில் அன்பு இருந்திருந்தால் கூட, இப்பொது சாத்தானை அவர் நேசிக்கிறார் என்று நாம் நினைக்கக்கூடாது. ஆனால் சாத்தான் இப்பொழுது தீயவனாக, துஷ்ட குணமுடையவனாக இருப்பதால் தேவன் அவனை நேசிப்பது தவறாக இருக்கும். நாமும் அவனை நேசிப்பது தவறானதாக இருக்கும். உலக நிலைமையைக் கூட நாம் நேசிக்கக் கூடாது. நாம் தேவனுக்கும் உலகப் பொருட்களுக்கும் ஊழியம் செய்ய முடியாது. நாம் தேவனையும் உலகப் பொருளையும் சிநேகிக்க முடியாது. ஏனெனில் அவைகள் எதிரிடையானவைகள். ஆனால் சாத்தானைப் பொருத்த வரை நாம் அவனை அவதூறாய் பேசவேண்டியதில்லை, நிந்தையான மனோபாவத்தை வெளிப்படுத்த வேண்டியதில்லை. அவன் தேவனுடைய சத்துரு. அந்த காரியத்தை தேவன் நம்மைக் காட்டிலும் சிறப்பாக கவனிக்கக்கூடியவராக இருக்கிறார். ஆகையால் நாம் சாத்தானை நியாயந்தீர்க்கவோ நிந்திக்கவோ கூடாது. மிகாயேல் கூட தூஷணமாக குற்றப்படுத்தவில்லை என்று நாம் வாசிக்கிறோம். நாம் வாசிக்கிறதாவது: “கர்த்தர் உன்னை கடிந்துகொள்வாராக.” (யூதா : 9)

நாம் முடிந்தவரை நன்மை செய்யவும் முடிந்தவரை உதவிகரமாகவும் இருக்கவும் வேண்டும். நாம் நியாயம் தீர்க்கவோ ஆணையிடவோ தகுதியுள்ளவர்கள் அல்ல. ஆகையால் நாம் முழுவதும் அடக்கமுடையவ ர்களாயிருப்பது நமது கடமையாக இருக்கிறது. ஏற்ற காலத்தில் கர்த்தர், பிழையின் கொள்கைகளுக்கு மாறுபாடான நீதியின் கொள்கைகளை வெளிப்படுத்துவார்: அவர் ஏற்ற காலத்தில் நியமித்த வாய்க்கால் வழியாக நீதியான தீர்ப்பை கொடுப்பார்.

தற்காலத்தில் அறியாமையினால் சபைக்கு சத்துருக்களாக காணப்படுகிறவர்களை பொருத்தவரை, அவர்களிடம் நாம் இரக்கமான அன்பை, சகோதர அன்பை அல்ல, காண்பிக்க வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம். இவர்களில் யாரையும் தேவன் தம்முடைய பிள்ளைகளாக ஏற்றுக்கொள்ள மறுக்கிறார்.அவர்கள் மேல் அவர் வெறும் அனுதாப அன்பை காட்டுகிறார். அவர்களுக்கு எந்த தீங்கும் இழைக்க விரும்பில்லை. மாறாக, அவர்களுக்கு உதவி செய்ய ஆயத்தமாகிக்கொண்டிருக்கிறார். சீக்கிரத்தில் அவர்களது பாவ நிலைமையிலிருந்து அவர்களை வெளியே கொண்டு வருவதற்கு வேண்டிய அனைத்தையும் அவர்களுக்கு அளிப்பார். சகல மானிட குடும்பங்களும் இப்படி இருப்பதற்கு அவர்கள் தெரிந்து செய்த பாவத்தினால் அல்ல, அவர்களது விழுந்து போன நிலைமையினால் தான் என்பதை நாம் ஏற்றுக் கொள்ளுவோம். நியாயத்தீர்ப்பை பொருத்தவரை நியாயந்தீர்க்க இப்பொழுது நமக்கு அதிகாரம் வழங்கப்படவில்லை.

இந்த கருத்தை எடுத்துக்கொண்டு, நமது இனத்தில் சிலர் ஒரு திசையிலும் மற்ற சிலர் வேறு திசையிலும் விழுந்தார்கள் என்று நாம் உணருகிறோம். “எல்லாரும் பாவம் செய்து தேவ மகிமையற்றவர்களானார்கள்.” தேவன் அமைத்திருந்த மகிமையின் தர நிலையை இழந்தார்கள். தெய்வீக அனுதாபம் நமக்கே தேவைப்படுகிறது. மற்றவர்களுக்கு அனுதாபத்தை கொடுப்பதில் நாம் சந்தோஷம் அடைய வேண்டும்.